

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Η ώρα είχε πάει 8 και σε λίγο θα χτυπούσε το κουδούνι. Τα περισσότερα παιδιά βρίσκονταν ήδη στο προαύλιο του μικρού τετραθέσιου δημοτικού σχολείου του χωριού.

Έξω από την πόρτα του σχολείου φτάνει και ο μικρός Γιώργος με τον πατέρα του. Εκείνος, του δίνει την τσάντα και του λέει: «Λοιπόν Γιωργάκη όπως είπαμε. Να προσέχεις τη δασκάλα σου, να μη μιλάς μέσα στην τάξη και στο διάλειμμα να κάνεις παρέα με όλα τα παιδάκια. Όχι μόνο με τον Τάσο. Είπαμε, ο Τάσος δεν μπορεί να τρέξει και να παίξει ποδόσφαιρο. Δεν χρειάζεται να χάνεις το παιχνίδι σου για τον Τάσο».

Ο μικρός, κούνησε το κεφάλι του και μπήκε μέσα στο προαύλιο. Οι συμμαθητές του έτρεξαν να τον συναντήσουν. Τον περικύκλωσαν και άρχισαν να μιλάνε φωναχτά για όσα πέρασαν το προηγούμενο απόγευμα.

Μόνο ένα παιδάκι, ξανθό, αδύνατο με μεγάλα καστανά μάτια και μακριά σγουρά μαλλιά δεν έτρεξε κοντά στο Γιωργάκη. Καθισμένο μονάχο του στο πεζούλι της αυλής κοιτούσε τα υπόλοιπα παιδιά χαμογελώντας λες και βρισκόταν εκεί μαζί τους.

Ο Τάσος, αυτό ήταν το όνομα του μοναχικού παιδιού, ήθελε πολύ να τρέξει δίπλα στο συμμαθητή του. Μόνο η ψυχούλα του ήξερε πόσο πολύ το ήθελε.

Όμως, τα πόδια του δεν τον βοηθούσαν να ικανοποιήσει την ψυχή του. Ένα πρόβλημα κινητικό που είχε από τη γέννησή του τον υποχρέωνε να βαδίζει με δυσκολία. Για τρέξιμο, ούτε λόγος να γίνεται.

Το επίσημο χαρτί που έφερε η μητέρα του στη Διευθύντρια του σχολείου έκανε λόγο και για μία κινητική υστέρηση που ήταν η αιτία, ο Τάσος να κινείται με δυσκολία αλλά δεν τον εμπόδιζε σε τίποτα, να διαβάζει, να γράφει και να μιλάει με αρκετά μεγάλη ευχέρεια.

Καταλάβαινε τα πάντα από όλα όσα του έλεγαν μα κυρίως η καρδιά του ήταν γεμάτη από όμορφα συναισθήματα και απέραντη καλοσύνη.

Τι κι αν μερικά παιδιά κάποιες φορές τον κορόιδευαν που δεν μπορούσε να παίξει μαζί τους ποδόσφαιρο; Για κείνον, ήταν αρκετό να τους βλέπει και να χαίρεται βλέποντάς τους να παίζουν και να διασκεδάζουν. Πολλές φορές καθόταν στην άκρη και έκανε το διαιτητή.

Ούτε κράτησε κακία στη δασκάλα του όταν την άκουσε να συζητάει με κάποιους γονείς που της ζητούσαν να κάνει κάτι για να φύγει ο ίδιος από το σχολείο και να πάει σε κάποιο που είναι ειδικό για «καθυστερημένα» ώστε να μη μένουν πίσω τα υπόλοιπα «φυσιολογικά» παιδιά.

«Αν περνούσε από το χέρι μου θα το έκανα όμως δεν μπορώ να υποχρεώσω τους γονείς του αν δεν θέλουν να το στείλουν σε ειδικό σχολείο. Άλλωστε δεν υπάρχει στην πόλη μας τέτοιο σχολείο. Πρέπει να πάει στη διπλανή πόλη. Βέβαια δεν είναι από τις βαριές περιπτώσεις, αλλά όπως να το κάνεις φρενάρει όλη την τάξη. Ακόμη και στη γυμναστική και τη μουσική η παρουσία του δημιουργεί εμπόδια».

«Να φανταστείτε», συνέχισε η δασκάλα «οι γονείς του έχουν την απαίτηση να τον πάρουμε μαζί μας στην εκδρομή που θα πάμε στο ποτάμι. Εγώ προσωπικά, δεν αναλαμβάνω την ευθύνη να τον συνοδεύσω. Θα πρέπει να έχω την προσοχή μου μόνο σ' εκείνον. Τα υπόλοιπα παιδιά τι θα γίνουν; Δεν ξέρω τελικά τι θα αποφασίσει ο σύλλογος, πάντως εγώ εξέφρασα την αντίθεσή μου».

Η αλήθεια είναι πως ο Τασούλης στεναχωρήθηκε με την ιδέα πως δεν θα πήγαινε εκδρομή στο ποτάμι μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά. Την περίμενε πως και πως αυτή την εκδρομή. Είχε ξαναπάει στο ποτάμι με τους γονείς του και του άρεσε.

Του άρεσε να βλέπει το νερό να κυλάει, να τρέχει, όπως εκείνος δεν μπορούσε να κάνει με τα πόδια του. Γι' αυτό έτρεχε με τη φαντασία του. Το μυαλό του «κυλούσε» στις όχθες της ζωής που θα ήθελε να κάνει μεγαλώνοντας.

Ήθελε να γίνει γιατρός κι ας ήξερε πως ήταν πολύ δύσκολο, για να βοηθήσει παιδιά που θα έχουν το δικό του ή παρόμοιο πρόβλημα, αν όχι να γίνουν καλά, τουλάχιστον να ζουν ευτυχισμένα.

Το κουδούνι χτύπησε και ο μικρός Τάσος με μικρά και επίπονα βήματα έφτασε στην αίθουσα και κατευθύνθηκε στο θρανίο του. Η τσάντα που κουβαλούσε στην πλάτη του, δυσκόλευε την προσπάθειά του, μα πιο πολύ τον βάραινε το γεγονός ότι ο καλύτερός του φίλος, ο Γιώργος, δεν του είχε πει μέχρι τότε ούτε μία κουβέντα. Άλλες φορές, ήταν ο πρώτος που καλημέριζε και πάντα τον βοηθούσε κουβαλώντας την τσάντα του μέχρι την αίθουσα. Όχι πως είχε ανάγκη το κουβάλημα, αλλά, να, τον άφηνε να το κάνει γιατί έτσι τον αισθανόταν περισσότερο φίλο του.

«Όταν θα γίνω καλά και θα μπορώ να περπατάω όπως εσύ, δεν θα σ' αφήσω να κουβαλήσεις ποτέ και καμία τσάντα στη ζωή σου» είπε ένα πρωινό στο φίλο του καθώς πήγαιναν μαζί προς την αίθουσα.

Ο Τάσος ανησύχησε ακόμη περισσότερο όταν είδε πως ο Γιώργος δεν τον πλησίασε σε κανένα από τα διαλείμματα και στο σχόλασμα ούτε καν τον χαιρέτισε.

Γυρνώντας στο σπίτι, δεν μπόρεσε να κρύψει τη θλίψη του. Η Μητέρα του τον πλησίασε και τον ρώτησε τι τον απασχολούσε. Όταν της εξήγησε, εκείνη του υποσχέθηκε πως θα φροντίσει να πάει στην εκδρομή. Στην ανάγκη θα τον συνόδευε η ίδια ή ο πατέρας του. Όσο για τη συμπεριφορά του φίλου του, απλά του είπε να μην βιάζεται να βγάλει συμπεράσματα και να μην περιμένει από τους άλλους περισσότερα από όσα μπορούν να δώσουν.

Το τελευταίο, δεν το κατάλαβε γιατί πίστευε πως οι φίλοι επιβάλλεται να δίνουν μεταξύ τους περισσότερα από όσα μπορούν, αλλιώς, δεν είναι φίλοι.

Την επόμενη μέρα, η μητέρα του Τάσου, επικοινωνήσε με τη διευθύντρια του σχολείου και της δήλωσε πως είναι πρόθυμη να συνοδεύσει το γιο της στην εκδρομή, απαλλάσσοντας έτσι και τους δασκάλους από το άγχος του να έχουν συνεχώς το νου τους στον Τάσο.

Επιτέλους, η μέρα της εκδρομής έφτασε. Όλοι οι μαθητές επιβιβάστηκαν στο λεωφορείο και μετά από δύο ώρες έφτασαν στον προορισμό τους.

Τα παιδιά με τους δασκάλους κατευθύνθηκαν στον τελικό τους προορισμό. Το τοπίο ήταν κάτι παραπάνω από μαγευτικό, καθώς η Άνοιξη δεν κράτησε κανένα χρώμα στην παλέτα της. Τα σκόρπισε όλα σε τούτο το μέρος.

Ο Τάσος θα ήταν τρισευτυχισμένος αν κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ο φίλος του ο Γιώργος, του είχε πει έστω και μια κουβέντα. Όχι μόνο κουβέντα, αλλά ούτε μια ματιά δεν του έριξε.

Οι δάσκαλοι, άφησαν τα παιδιά να παίξουν στο γύρω χώρο αφού πρώτα τους απαγόρεψαν να πλησιάσουν στο ποτάμι, και κατευθύνθηκαν στο καφενεδάκι που βρισκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα. Από κει, θα μπορούσαν να βλέπουν και τα παιδιά και να τρέξουν, αν προέκυπτε κάτι. Τους δασκάλους, ακολούθησε και η μητέρα του Τάσου. Εκείνος, προτίμησε να κάτσει κάτω στα χόρτα σε ένα σημείο που μπορούσε να βλέπει το νερό να κυλάει στο ποτάμι.

Χάζευε με τις πεταλούδες και ζήλευε τις ιτιές που μπορούσαν, όποτε ήθελαν, να σκύβουν και να δροσίζονται με το νερό του ποταμού.

Μερικά παιδιά, ανάμεσά τους κι ο Γιώργος, κάνοντας έναν μικρό κύκλο, βρέθηκαν πίσω από μια συστάδα θάμνων που τους έκρυβε από τα μάτια των δασκάλων.

«Να κατεβούμε λίγο στο ποτάμι;», ρώτησε ένα παιδί.

«Εγώ δεν κατεβαίνω», είπε ο Γιώργος.

«Ας πάμε τουλάχιστον λίγο πιο κάτω», πρόσθεσε ένα άλλο.

Ο Γιώργος συμφώνησε και τα παιδιά, άρχισαν να κατεβαίνουν με προσοχή.

Ο Τασούλης, από το μέρος που καθόταν, τους έβλεπε και σηκώθηκε να πάει να τους συναντήσει.

Καθώς πλησίασε αρκετά, άκουσε φωνές και κατάλαβε ότι κάτι έτρεχε. Μόλις έφτασε στο μέρος των παιδιών τα είδε να προσπαθούν, πιασμένα χέρι-χέρι και δημιουργώντας αλυσίδα, να τραβήξουν το φίλο του το Γιώργο που βρισκόταν μέσα στο ποτάμι και προσπαθούσε, απεγνωσμένα να σκαρφαλώσει προς τα πάνω.

Ένα παιδί δεν άντεξε και το χέρι του ξέφυγε από την αλυσίδα. Ο Γιώργος βρέθηκε μέσα στο ποτάμι με το χέρι απλωμένο να ζητάει βοήθεια. Τα παιδιά τα έχασαν και μερικά έτρεξαν να φωνάξουν τους δασκάλους οι οποίοι ήδη είχαν αντιληφθεί ότι κάτι τρέχει και κατευθύνονταν προς το σημείο του ατυχήματος.

Ο Τασούλης, χωρίς να τον έχει προσέξει κανείς, έσυρε σιγά-σιγά το κορμί του και έφτασε στο νερό. Έπιασε με το ένα του χέρι, το χέρι του αγαπημένου του φίλου και βάζοντας το ένα του πόδι κόντρα στον κορμό μιας ιτιάς, άρχισε να τον τραβάει προς τα έξω. Είχε δύναμη στα χέρια ο Τασούλης, μα περισσότερη δύναμη είχε στην ψυχούλα του. Κατάφερε να τραβήξει το Γιώργο έξω. Το μόνο που πρόλαβε να δει ήταν τα μάτια του φίλου του να τον κοιτάζουν δακρυσμένα πριν τον αρπάξουν οι δάσκαλοι κι εκείνον η μητέρα του.

«Γιατί Τάσο δεν ζήτησες βοήθεια; Θα μπορούσατε να πνιγείτε και οι δύο. Αχ, βρε Τάσο. Δεν πειράζει. Φτάνει που είστε και οι δύο καλά. Μη μου το ξανακάνεις όμως αυτό, εντάξει;».

Ο Τάσος δεν είπε κουβέντα. Κούνησε μόνο καταφατικά το κεφάλι και με τη βοήθεια της μητέρας του έφτασε στο μικρό καφενεδάκι.

Όλοι έτρεξαν να τον αγκαλιάσουν και να του πουν ένα «μπράβο». Όλοι, εκτός από τη δασκάλα που δεν τον ήθελε μαζί της στην εκδρομή.

Εκείνος σηκώθηκε και πλησίασε προς τη δασκάλα που βρισκόταν πιο πέρα και προσπαθούσε με το μπουφάν της να ζεστάνει το Γιώργο που ήταν μούσκεμα.

«Βλέπετε κυρία; Κάποια πράγματα μπορούν να τα κάνουν κι εκείνοι που δεν έχουν και τόσο γερά πόδια», είπε στη δασκάλα και έστριψε για να φύγει.

«Σ' ευχαριστώ και με συγχωρείς», άκουσε το Γιώργο να λέει με τρεμάμενη φωνή.

Κοντοστάθηκε για λίγο και γύρισε πίσω το κεφάλι του. Είδε τη δασκάλα, να στέκεται αμίλητη με χαμηλωμένο το κεφάλι και τον φίλο του να τον κοιτάζει στα μάτια.

«Κι εσύ το ίδιο θα έκανες για μένα. Το ξέρουμε και οι δύο αυτό. Έτσι δεν είναι; Πες στον μπαμπά σου να μην ανησυχεί. Όσο για μένα, θα περιμένω λίγα χρόνια μέχρι να μεγαλώσεις. Ελπίζω να μη με ξεχάσεις. Τα λέμε τότε», είπε ο Τάσος και γύρισε στη μητέρα του.

Με το Γιώργο δεν ξαναέκαναν παρέα όσο ήταν στο σχολείο. Μετά οι δρόμοι τους χώρισαν.

Κανείς δεν ξέρει το τι απέγιναν τα δύο παιδιά. Κάποιοι, μετά από χρόνια είπαν, πως ο πατέρας του Γιώργου, μετά από ένα τροχαίο, μπόρεσε και περπάτησε χάρη σε κάποιον γιατρό που τον χειρούργησε. Δεν ήξεραν το όνομά του. Το μόνο που έμαθαν ήταν πως δεν είχε και τόσο γερά πόδια...